

Par Exempler, der viste, at naaget han er en meget oplyst og forstandig Mand, kan han ikke læse den. Han benægtede saaledes Sandheden af, hvad den første ærede Taler havde sagt, at Grundloven fordrer, at Finantsloven skal være færdig inden 1ste April; det havde han ikke fundet Noget om. Jo, det staar der med rene og klare Ord, der staar nemlig i Grundloven: Forinden Finantsloven er vedtagen, maa Skatterne ikke opkræves og ingen Udgift afholdes. Nu vide vi, at der hver eneste Dag i Maret, lige saa godt efter 1ste April som før, opkræves Skatter og afholdes Udgifter, og saa er det jo ikke muligt at overholde Grundloven, medmindre Finantsloven er færdig inden 1ste April. Jeg haaber, at han vil erkende dette. Ligesaa havde han ikke læst det lille Lovudkast til midlertidig Bevilling, som Regjeringen har indbragt, rigtig, naar han i den sidste Tilføelse, at Regjeringens Mændighed til at afholde nødvendige Udgifter er begrænset ved de Bevillinger, den selv har forlangt paa Finantslovsforslaget, med de Ændringer, som ere vedtagne af begge Thing, saae en stor Forringelse af Thingets Maaatfuldkommenhed. Saaledes har jeg ikke læst det, og jeg vedkjender mig med samme Freidighed som han min Opfattelse, og den er, at de sidste Ord ere en yderligere Begrænsning af den Mændighed, som Regjeringen har havt ved de tidligere midlertidige Finantslove, idet nemlig, for saa vidt begge Thing have nedsat Posten i Regjeringsforslaget, er Regjeringen bundet til det af begge Thing Vedtagne, medens det tidligere kun var bundet til sit eget Forslag. For saa vidt nu Nogen virkelig skal have den Forestilling, at derved Folkethingets Mændighed svækkedes, vil jeg dertil bemærke, at det ogsaa gjælder om Landstingets, det gjælder om begge Thing. Det ærede Medlem sagde jo rigtignok, at Regjeringen vil forbeholde sig at gjøre de Udgifter, som dens Venner havde billiget. Ja, men sæt nu, at hans Ønske om at faae sine Venner i Regjeringen blev opfyldt, saa vilde f. Ex. jeg ikke være deres Ven, og saa vilde maasse Fler-tallet i dette Thing heller ikke være deres Venner, saa vilde jo akkurat Forholdet blive det Selvsamme, kun at Magtforringelsen faldt paa forskjellige Steder. Men der er jo desuden et ganske simpelt Middel til at undgaa det, det er ved ingen midlertidig Finantslov at gjøre nødvendig. Et æret Medlem for 7de Areds (Madsen) mente rigtignok, at de midlertidige Finantslove havde en sædvansmæssig Ret til at bestaa, og at det var urigtigt at forrykke en saa fast Grund, som han endogsaa vilde tilljende fuld Grundlovsmæssighed. Det ærede Medlem har ganske

Ret i, at det tidligere har været anset for fast Grund at staa paa; vi have, som han selv oplyste, vedtaget 18 af disse midlertidige Finantslove, men naar man hælder Svulstene og anden ædende Vædse paa denne Grund, saa den bliver en Sump, saa kan den ikke længer bæres; det er det, det ærede Medlems Venner have gjort, og derfor er man nødt til at forlade den. Folkethinget har det imidlertid i sin Magt at undgaa disse midlertidige Finantslove ved at tilendebringe Finantslovens Behandling i en rimelig Tid af Winterhalvaaret. Saa længe der er god Tid for Folkethinget til at blive færdigt og til at forhandle med Landstinget, for saa vidt der er Uoverensstemmelse, saaledes at man kan blive færdig til 1ste April, saa længe ere de midlertidige Finantslove en ren Overflødighed, og Grunden til, at man saa tidt har brugt dem, er den Tryghed, hvormed man bevægede sig paa den Grund, at der altid vilde komme en Finantslov, som vilde dække den midlertidige. Denne Tryghed er nu forladt, nu veed man jo ikke, hvad Statsrevisionen kan finde paa atregne Regjeringen til Ansvar, naar dette „efter de hidtil gjældende Regler“ bestandig skal forstaas om den foregaaende Finantslov, ved hvilken det jo er absurd at binde det efterfølgende Aar. For saa vidt det høierverdige Medlem i Folkethinget ogsaa har fundet, at der er noget Banærende for Folkethinget deri, at dets Mægtelser paa Finantsloven ikke fuldt ud skulde blive respekterede, saa finder jeg, at deri ligger en aldeles urimelig Anmættelse. Folkethingets Vedtagelse af Finantsloven enkeltvis og Landstingets Vedtagelse af den eller en hvilken som helst anden Lov har enkeltvis ingensomhelst legal Betydning; det, der har Betydning, er, at begge ere enige om Lovene, og at de ere stadfæstede af Kongen. Ærede Medlemmer kunne jo sige: Landstinget forlanger Mere, end det nogeninde har havt, og end det i sin Tid selv har antaget, at det vilde faae, det forlanger fuld Ugeberettigelse med Folkethinget i Finantslovbehandlingen. Det tror jeg aldrig nogeninde, at Landstinget har drømt om, og jeg har havt den Ære at sidde her ikke blot efter 1866, men ogsaa før 1866. Nei, naar Folkethinget ved sine Afgjørelser vil tage et skyldigt Hensyn til dette Things velbetjente Anstuelser, saa kan Folkethinget være fuldkommen sikker paa, at Landstinget med stor Sindssro overlader det baade Æren og Arbeidet med at gennemgaa Finantsloven, men ganske vist, saadanne Motiveringer af Sindstillingerne, som ere komne frem i de sidste Aar, og navnlig i det sidste, at „man finder ikke Anledning til under de nuværende For-